

“Només soc un noi normal de Brooklyn”

Marky Ramone, el 2012 a la gelateria La Lletera de Girona MANEL LLADÓ.

Marky Ramone [<http://www.markyramone.com/>], el bateria que més anys va marcar el ritme primari i accelerat dels Ramones, actua avui a la sala La Mirona [<http://www.lamirona.cat/index.php/concerts/marky-ramone>] de Salt, dins del festival In-Somni [<http://www.in-somni.info/>], amb Fetus, Roko Banana i el duet alemany The Picturebooks (22 h, 18 i 22 euros). Serà una nit explosiva.

Hola, Marky. Què en penses, de tota aquesta gent que porta samarretes dels Ramones sense haver-los escoltat mai?

Que millor que portin una samarreta dels Ramones que una de

Britney Spears [riu]. L'altre dia vaig veure que Kim Kardashian en portava una, i jo diria que no ha escoltat mai els Ramones, però qui sap si algun dia ella entrarà en una botiga de discos –si en queda alguna– i s'hi troba un disc dels Ramones. Potser dirà: “Ei, aquest és el grup del qual porto una samarreta, deixa que em compri el disc per veure com sonen”, i potser li agrada i tot. Per tant, està bé que la gent porti samarretes dels Ramones.

No hi ha el risc que Ramones es converteixi en una marca?

Tot és comercial i corporatiu. Quan estàs en una banda professional, tens mànagers, agents, material promocional, tractes amb marques comercials, advocats... Tot plegat, per aconseguir tenir la màxima audiència possible i que les teves cançons arribin a tot arreu.

Quin és el llibre més fidedigne sobre el grup? I el més fals?

Jo en vaig publicar un ara fa dos anys, que es va publicar a Espanya amb el títol Mi vida en los Ramones, i en ell ho explico tot, perquè jo hi era, als llocs dels fets: no és la història del grup recreada per mànagers de gira o uns parents. Jo vaig fer 1.700 concerts amb el grup i vaig ser protagonista i testimoni de bona part de la història del grup. I més enllà dels Ramones, també hi explico la meua vida com a músic des que vaig començar a tocar en el CBGB's; la meua primera banda, Dust, el meu pas per Richard Hell and The Voidoids... Jo puc parlar sobre el meu llibre, però la resta... millor els llegeixes i compares.

Creu que el punk i els Ramones van canviar la història del rock i el van democratitzar?

I tant. L'any 1976, quan va sortir el nostre primer disc, tot era música disco i grans bandes de rock d'estadi, i els Ramones van irrompre amb cançons de dos minuts i tres acords. Això ho va canviar tot. El punk es tracta de sentir-te lliure per expressar-te i creure en el que fas, i crec que això és molt democràtic.

El punk va néixer als Estats Units o al Regne Unit?

Als Estats Units, sens dubte. El primer disc dels Sex Pistols va sortir després que el primer dels Ramones i el de Richard Hell and The Voidoids. I no ho dic perquè jo sigui de Nova York, és una evidència.

Se sent l'últim guardià del llegat dels Ramones?

No em sento res semblant. Només soc un noi normal de Brooklyn que he tingut la sort de fer el que més m'ha agradat, tocar música. Però als meus concerts els joves es poden fer una idea bastant exacta de com eren els Ramones en directe, i els més vells poden tornar a gaudir d'aquesta música.

En quina part del món s'aprecia més la música dels Ramones?

Actualment, a tot arreu. Acabem de tornar d'una gira en què hem tocat en llocs com ara Indonèsia o Índia. He estat quatre vegades a la Xina, a Dubai, Israel, Vietnam, Malàisia... Països en què mai vam pensar que hi tocaríem quan estàvem junts.

Quins músics l'acompanyen?

A la guitarra hi ha Greg Hetson, de Bad Religion. El grup es completa amb Paul, que ha estat el meu cantant durant els últims quatre anys, i el baixista Martin Blitz, amb el qual ja fa que estem junts més d'una dècada. Ja hi era quan vam fer un concert a l'aire lliure a Girona fa molts anys [a la Copa, el 2007].

Quina edat tenia quan va començar amb Dust? S'imaginava que continuaria tocant als 65?

El primer disc de Dust va sortir quan jo tenia 17 anys, però vaig començar una mica abans. Òbviament jo somiava que faria gires per tot el món, guanyaria un Grammy, entraria en el Rock & Roll Hall of Fame... Tots tenim somnis i de vegades es fan realitat i altres vegades no. En el meu cas, sí.

De què va el seu programa 1st Wave Blitzkrieg?

És un programa de ràdio que faig a Sirius XM [<http://www.siriusxm.com>]. Hi poso música punk durant tres hores: bandes que m'agraden i altres de noves. Si hi ha algun grup a Girona que vulgui sonar al meu programa –i que toqui punk, evidentment–, que m'envii una cançó i, si m'agrada, la posaré.

Li agrada anar de gira?

M'agrada tocar i, per tocar, has de viatjar: una cosa et porta a l'altra. Sí, m'agrada visitar ciutats, provar el menjar local, passejar, sobretot aquí a Europa m'agrada voltar pels barris històrics. Recordo l'última vegada que vaig estar a Girona per presentar els meus gelats [2012]. Vaig tenir un dia lliure i em va agradar molt caminar pel barri vell, visitar la catedral, seure en una terrassa per prendre un cafè... És una gran ciutat, però també és molt tranquil·la. Va ser fantàstic, creu-me. Vaig llegir que hi havien filmat algunes parts de Joc de trons i no m'estranya.

Quin tipus de música escolta?

Jazz, blues, soul... de tot tipus.

Què fa quan no està de gira?

M'agrada conduir el meu cotxe, fer exercici, quedar amb els amics, llegir llibres... el que fa tothom.

Ha parlat dels seus gelats. És un bon empresari?

La indústria de la música és més àmplia i diversa que mai, i també ho és el seu merchandising. També tinc la meva salsa de tomàquet per a pasta, la meva cervesa... Has d'explorar totes les noves possibilitats.

Actualment els joves no semblen molt interessats en el rock. Com veu el futur d'aquesta música?

Jo crec que sí que els interessa el rock, però ara tenen més informació i no estan centrats en un sol gènere. El futur de la música? Ja és aquí: tot passa per internet i els telèfons mòbils. No pots competir amb això. Però la gent continuarà cantant sobre el mateix: amor, frustracions, felicitat... La tecnologia canvia, però la gent no.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 08-06-2018 Pàgina 44

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1409277-nomes-soc-un-noi-normal-de-brooklyn.html>